

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

Making a documentary and TV-program's in -58°F

25 Jan, 05 - 22:09

GPS-pos: N67°28' | E153°42' | Alt: 11 M

It is the 25th of January today and the temperature is -55°F. Unfortunately the temperature seems to be heading downwards again. We've both caught a cold and this is due to two types of stress we're experiencing at the moment. Firstly, the positive stress, because we're working day and night with a new TV-program to be sent off. And secondly, the negative type of stress, since we know that we'll soon be outdoors, day and night, for a month to come. We're really worried this time. Unfortunately, we know what to expect out there.

One of the most frequent comments I get from people back home, generally whilst lecturing, and through many emails on this trip, is how in earth did we persuade a camera team to join us on the Expedition and film us at all times. I tell them the truth. We are the camera team. We do every aspect when it comes to producing the documentary. Except the final touch of editing the right colors, the subtitling and graphics. We don't have the machinery to do that. People seldom believe me. Which I can well understand, since they're used to adventurers who primarily do sporting Expeditions and lack the knowledge how to film, edit, think dramaturgically and don't understand the full value of proper sound editing. They're used to adventurers who have a professional camera man which shows up on and off during the Expedition, or as the general rule seems to be, they do a lot of professional filming during the preparations and afterwards and then use static cut-ins from the Expedition taken by the adventurer himself. All generally shoot from a tripod. There's absolutely nothing wrong with this. At times it is very exciting, interesting and ground breaking. But when you've seen a bunch of the same types of production, it turns out utterly boring. My opinion. I am of the belief that every new documentary should add something new to the general knowledge of daily life and its own genre. The worst, though, I think, is when this type of adventurer considers a production made this way as his own. Unfortunately, this genre of ours, is full of too many self-centered individuals. An adventurer, only known in Sweden, once called me on the mobile a few years ago and asked me if I could assist him with the right contacts at SVT, Sweden's biggest, most serious and best TV-company.

"I know how to film!" he exclaimed when I told him it was no easy thing for your work or your idea to get accepted, but he continued self-assured: "It is dead easy!" It isn't. This adventurer hasn't, of course, done one single production by himself. And nothing he's done so far produced by others have appeared on SVT. To be your own camera team is very difficult and I think it is impossible if you don't make it a life style as we've done, my wife Titti and myself. And as Johan is doing as well on this Expedition. Every single moment we're spending in the canoe or skiing, when not thinking about our beloved ones or when one is too tired to think, one has to plan for the next scene. Where to find the right atmosphere, the right light and a scene which can develop and move your documentary ahead. And trying to plan your filming when you get attacked by a 800 lbs heavy bear isn't easy. And it is even harder to get it on film! Fortunately, we've understood a long time ago, how utterly dull we are ourselves in comparison with the people we meet during our Expeditions. But filming other people can even be more difficult. Especially in this extreme cold, which is putting a severe strain on the success of our upcoming documentary and our monthly TV-program's.

Temperature at noon today

Filming in -58°F or below

As an example if this, let me tell you about last week when we spent 12 tedious and bumpy hours in a jeep to reach a very interesting village. The temperature was so low that we couldn't persuade people to stay outdoors more than quarter of an hour, they simply froze too much, so we didn't get one single decent scene from this visit. And when we do have interesting people in front of the camera, and who on top of that doesn't get bothered by continues re-takes, the camera fails us. In general, the camera doesn't cope with the cold more than 10 minutes per day before the tapes freezes solid. And it takes at least two hours every time for the camera to thaw out. It doesn't seem to help at all that we've made a cover from an old blanket to keep it warm! And it is only during the first 30 seconds that you actually can see what you're filming. After that, all you have in your eye piece is a lot of lines. Once back indoors we leave the camera untouched for four nervous hours until we check what has stuck or not. Unfortunately we've lost a great deal of good material due to the cold. But it is not only cameras which freeze. Almost all frostbites that we picked up during our last ski trip from Zyryanka was due to the fact that we were handling the camera too long.

However, even if we get everything we want together and filmed, we still have the worst to come. Namely to safely transport all the material to Sweden and hoping it will be ok once at home in the studio. This fact causes a terrific amount of worry during every Expedition. Much more than attacking bears!

Att göra en dokumentär och TV-program i -50°C

Det är den 25 januari idag, mitt på dagen och det är -48°C och temperaturen är tyvärr på väg nedåt igen. Vi är bägge förkylda, främst Johan som vanligt med halsont, feber och hosta inför avfärd, och det beror på två olika typer av stress. För det första, den positiva stressen, att få till ännu ett färdigt inslag för SVT:s Gokväll och för det andra, den negativa stressen, nämligen att veta att snart skall vi ut och leva dygnet runt i dessa vedervärdiga temperaturer igen. Den här gången är vi riktigt oroliga. Tyvärr vet vi denna gång vad som väntar.

En av de allra vanligaste kommentarerna jag får från folk hemma på gatan eller i samband med föreläsningar, är medborgare som undrar hur i all världen ett kamera team orkade vara med oss och filma hela tiden. Jag berättar vid varje tillfälle att vi gör allt själva utom sista fin redigeringen, ljudredigering, textningen och grafikpålägg. De tror mig sällan. Jag kan förstå att de undrar. De är vana med äventyrare som genomför sportprestationer och som saknar kapacitet att filma, redigera, tänka dramaturgiskt och se värdet av noggrann ljudbearbetning. Äventyrare som har en egen professionell filmare som dyker upp då och då, eller oftast, som främst filmar före och efter äventyret med statiska inklippsbilder från genomförandet filmade av äventyraren själv. Alla inklippsbilder i regel från stativ. Det är standardgenomförande världen över. Det är inget fel på det, ibland riktigt spännande och nydanande, men i längden blir det synnerligen tråkigt att titta på. Min åsikt. Jag tycker att varje film bör tillföra någonting nytt angående världslig kunskap och sin egen genre. Värst tycker jag det är när en sådan typ av äventyrare ser filmen som sin egen produktion. Tyvärr är äventyrsgenren oerhört självupptagen. En enbart i Sverige känd äventyrare ringde mig en gång och ville veta om jag hade några kontakter inom SVT som kunde hjälpa honom.

"Jag kan filma!" utbrast han när jag sade att det var inte helt lätt och att det var proffs som avgör om din idé och ditt arbete är bra nog, men han hävdade: "Det är hur lätt som helst!"

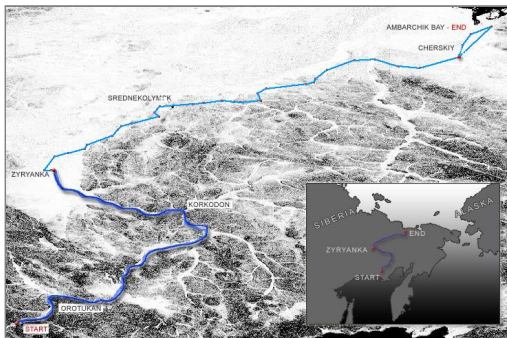
Det är det inte. Att som vi, då menar jag min fru Titti, som är oerhört saknad med sitt perspektiv denna färd, nu även Johan och så då jag själv, ja, att vara vårt eget kamerateam är mycket svårt. Det måste dessutom vara en livsstil. I stort sett all tid när man exempelvis sitter i kanoten och paddlar eller skidar och inte tänker på nära eller kära, eller är så trött att man inte orkar tänka alls, ja, då planerar vi för nästa tagning. Hitta rätt miljö, rätt ljus och det måste föra filmen eller inslaget vidare. Och att försöka tänka filmatiskt när en 400 kg tung björn går till anfall är svårt. Än svårare att få det på bild. Därför är det tur att vi insett hur oerhört ointressanta vi är själva i jämförelse med de människor vi möter. Men att filma dessa kan vara ändå svårare. I synnerhet i den här extrema kylan som sätter hela vårt filmprojekt och våra TV-inslag på sin yttersta spets.

Som exempel kan jag ta härom veckan när vi skulle besöka en avlägsen by dit det tog 12 timmars skuttande bilfärd att åka, så frös alla våra objekt vi skulle filma så mycket, att vi inte fick en enda vettig scen under hela besöket. De vägrade vara ute längre än en kvart i kylan och omtagningar kunde vi glömma. När vi då har spännande människor framför kameran som klarar både lång tid ute och omtagningar, då krånglar oftast kameran. I regel klarar den bara 10 minuters filmning per dag innan bandet fryser och så måste den inomhus och torka upp och bli varm under minst 2 timmar för att inte förstöra någonting för framtida filmning. Det till trots att vi låtit sy upp ett täckande skydd av en gammal filt. Inte heller vet man vad som fastnat på bild, eftersom när bandet rullat i en halv minut har man bara en massa streck i kameralinsen framför sig. Så när vi återvänder inomhus efter ett jobb, väntar vi minst fyra oroliga timmar på att den skall tina upp i väntan på att se vad som fastnat eller inte. Vi har tyvärr förlorat en del unikt material denna färd till följd av kylan. Men det är inte bara kameror som fryser utan även våra fingrar. I stort sett alla förfrysningar vi fick på förra skidfärden var till följd av filmande eller fotande. Kylan gör därför att allt måste klaffa direkt. Vilket är mycket svårt när man skall göra s.k. ståuppor, ja, som man gör i exempelvis TV-inslag när man tittar i bild och berättar. Inför det kommande inslaget i Gokväll som kommer den 1 februari, så har vi två ståuppor. Att ta sig till inspelningsplatsen tar en halv timme till fots och då vet vi att vi har max 5 minuters bandande, så om vi gör ett misstag, ja, då får vi vänta en dag till. Det har nu gått en vecka att få ihop dessa 2 ståuppor.

Men även om vi lyckas få till både filmning och ståuppor, då återstår fortfarande det allra svåraste, att få hem allt unikt material till Sverige. Utan att det frusit sönder utan ens vetskap under vägen. Det är en hemsk oro hela tiden under en färd. Mycket värre än attackerande björnar.

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

[Helpful Yakuts](#) 23 Jan, 05 - 22:53

January the 23rd today and nine days remaining before we once again head out into this unbearable cold. -44 °F today, a slight southerly with a foggy morning, which cleared during the day.

Writt

[The Yakuts - a legendary horse people, part 2 \(part one was published yesterday\)](#) 20 Jan, 05 - 21:44

Thursday the 20th of January. It is -31 °F with a light southerly and overcast here in Srednekolymsk.

The Yakuts, in the same manner as the Patagonian cowboy, name their horses either after how

[The Yakuts - a legendary horse people](#) 20 Jan, 05 - 08:42

It is the 19th of January today, -33 °F, clear with a light southerly wind and we're keeping our fingers crossed that it will stay this way. We've put a pot of fresh caribou meat cooking slowly on the

 Powered by CONTACT 3 expedition software